

Марсельська прем'єра Ролана Сергієнка

В червні 1997 року на VIII Марсельському фестивалі документального кіно у спеціальній програмі "Проникливий погляд" було представлено фільм Ролана Сергієнка "Чорнобиль. Післямова" ("Укртелефільм", 1996). Це сьомий повнометражний фільм режисера, присвячений темі Чорнобиля. Після минулорічного успіху колекції українського кіно на фестивалі фільм українського кінорежисера знову знайшов живий відгук у глядачів та викликав зацікавлення французьких засобів масової інформації. Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю, яке дав Р.Сергієнко екологічній програмі французького радіо.

- Чому Ви знімаєте вже сьомий фільм про "Чорнобиль"? Ви член екологічного руху?

- Сьогодні всі повинні стати членами екологічного руху. Це має бути світоглядом сучасної людини.

- А чому фільм називається "Післямова"? З проблемою Чорнобиля вже покінчено?

- Навпаки, я глибоко сумую з приводу того, що відбувається в світі. Боюся, що Чорнобиль нічому не навчив людство. Їсі думають, що можна вдосконалити технологію і так вирішити проблему ядерної енергетики. Я впевнений, що цей вид енергії в принципі несе загрозу життю.

- Яке Ви ставили перед собою завдання, знімаючи фільм?

- Певно, це було моїм останнім попередженням. Я стільки кричав десять років про Чорнобиль, що більше говорити просто немає сенсу. Все. Це післямова. Останнє моє слово.

- Чому фільм починається із зображення ікон?

- Ікони втілюють Бога і я звертаюся до них - допоможіть! - знаючи, що ці ікони радіоактивні. Вони потрапили у зону радіації і впродовж тисячоліть нестимуть загрозу для кожного, хто до них наблизиться. Тут виникає дwoяке ставлення: ми благаємо допомоги і в той самий час знаємо, що ці ікони несуть у собі небезпеку для людини. До того ж вони були украдені грабіжниками, вивезені за межі зони і багато було продано, в тому числі й за кордон. Тому люди, не знаючи того, піддають себе справжній небезпеці, сподіваючись на допомогу. Так ікона не-

сподівано може нести смерть людині, яка спить в одній кімнаті з нею, дитині, яку цією іконою благословляють.

- У Вашому фільмі багато епізодів, присвячених дітям, які плачуть і страждають. Їм у Вас належить головна роль.

- Колись Достоевський сказав, що не згоден будувати царство Боже на сльозі дитини. Чорнобиль вбив не одну дитину. Він вбив 1400! Це офіційна цифра. Насправді їх набагато більше. Ми продовжуємо спокійно жити і миритися з тим, що сталося, не розуміючи, що це може статися щохвилини будь-де, навіть у Франції, не дивлячись на те, що у Франції дуже розвинута атомна технологія. Я хочу, щоб цього не сталося ніде, тому я і знімав фільм, тому я і давав в кінці фільму фотографії загиблих дітей. Ми абстрактно уявляємо собі те, що відбулося, але коли бачимо конкретно: ось цей, і цей, і цей, і їх десятки, сотні й тисячі - то ми повинні здригнутися.

- Чи можна сказати, що Ваш фільм - це послання людям XXI століття?

- Звичайно. Тільки про них і думаю. Сподіваюся, що вони будуть жити щасливо.

- То чи буде восьмий фільм про Чорнобиль?

- Не знаю. Гадаю, що цей був останнім. Однак на це я сподівався після кожного фільму. Поки що сподіваюся, що це крапка, що це епілог.

*Переклад із французької
Лілії Оллів'є-Огієнко.
Публікація Олени Левченко.*